

Θέμα 5ο: Σάββατο 13 / Κυριακή 14 Νοεμβρίου 2021

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σήμερα παιδιά θα μιλήσουμε για έναν μεγάλο άγιο της Εκκλησίας μας που μάλιστα έζησε μόλις τον προηγούμενο αιώνα. Είναι ο Άγιος Νεκτάριος, ο οποίος γιόρταζε στις 9 Νοεμβρίου.

ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Γεννήθηκε στη Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης το 1846. Τον βάφτισαν Αναστάσιο. Οι γονείς του φτωχοί αλλά ευσεβείς άνθρωποι, φρόντιζαν τα 6 τους παιδιά να γίνουν καλοί Χριστιανοί. Μα ο Αναστάσιος ξεχώριζε απ' τ' άλλα του αδέρφια κι ας ήταν πιο μικρός - 5ος στη σειρά! Ήταν έξυπνος και αγαπούσε τα γράμματα. Πόθος και λαχτάρα Του ήταν να μορφωθεί, να γίνει θεολόγος και κήρυκας του Ευαγγελίου για να μπορεί να μιλά στους ανθρώπους για το Χριστό, την Αλήθεια, το Ευαγγέλιο, την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Πόση αγαλλίαση ένιωθε η παιδική ψυχή Του, όταν μαζί με την αγαπημένη του γιαγιά έλεγαν τον 50ό ψαλμό: «Ελέησόν με ὁ Θεός...»! Έλεγε η γιαγιά κι άκουγε εκείνος! Μα σαν έφταναν στο στίχο: «Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου», που σημαίνει ότι θα δείξω το δρόμο των εντολών Σου σ' αυτούς που δεν τις γνωρίζουν, σήκωνε το παιδικό του χέρι και κλίνοντας μ' αυτό το στόμα της, έλεγε: «Μη το λες εσύ, γιαγιά, αυτό! Εγώ θα διδάξω τους ανθρώπους».

Κάποια φορά τον είδαν - επτά χρόνων - να ράβει φύλλα από χαρτί. «Τι θα τα κάνεις αυτά, παιδί μου;» τον ρώτησε η μητέρα του. «Θα τα κάνω βιβλίο, για να γράψω τα λόγια του Θεού», απάντησε.

Άλλοτε πάλι, όταν επέστρεφε από την Εκκλησία έφτιαχνε παιδικό άμβωνα κι ανέβαινε να κηρύξει. Ουδέποτε έλειπε από την Εκκλησία. Και εκεί στεκόταν πάντοτε με σεβασμό και προσοχή. Έμπαινε ευλαβικά στο Ιερό και βοηθούσε τον Ιερέα.

Δεκατριών χρόνων περίπου πήρε την ευχή της μάνας του και ξεκίνησε για την Πόλη! Λαχταρούσε να γίνει θεολόγος! Πάμφτωχος! Δεν είχε ούτε τα χρήματα για το εισιτήριό του! Πήγε στο κοντινό λιμάνι. Πλησίασε κάποιο πλοίο που ήταν έτοιμο να φύγει για την Πόλη. Παρακάλεσε τον καπετάνιο να τον πάρει. «Κάνε ένα περίπατο μικρέ και ξαναγύρισε να σε πάρω», του είπε κοροϊδευτικά. Πόσο λυπήθηκε ο μικρός Αναστάσιος! Πάνε, λοιπόν τα όνειρα του; Θα έμενε εκεί αμόρφωτος; «Θεέ μου» ψιθύρισε, «βοήθησέ με». Σε λίγα λεπτά ακούστηκε ο θόρυβος της μηχανής που έβαζε μπρος! Μα τι γίνεται; Γιατί το πλοίο μένει ακίνητο; Αγwonίστηκε ο καπετάνιος ώρα! Τίποτε! Το πλοίο λες και ήταν καρφωμένο στο λιμάνι. Κάποια στιγμή τα γεμάτα αγωνία μάτια του καπετάνιου πέφτουν πάνω στον Αναστάσιος που περίμενε ακόμα λυπημένος στην προκυμαία! Φωτίστηκε το μυαλό του! Έλα μικρέ, θα σε πάρω στην Πόλη, του είπε! Μόλις πάτησε το πόδι του στο κατάστρωμα ο Αναστάσιος, το πλοίο ξεκίνησε αμέσως!

Στην Πόλη έπιασε δουλειά σε έναν πολύ σκληρό άνθρωπο. Κάποτε τον χτυπούσε κιόλας! Οι μέρες περνούσαν. Λιώσανε τα φτωχικά του ρούχα. Τώρα τι θα κάνει; Λιώσανε τα παπούτσια, φανήκανε οι κάλτσες, τα δάχτυλα! Έπιασαν οι βροχές. Πλάκωσε ο χειμώνας. Κάποιο βράδυ δειλά - δειλά πάει στ' αφεντικό.

—Κύριε, συγγνώμη, λιώσανε τα ρούχα μου, κοιτάξτε.

—Να γράψεις στο χωριό σου να σου στείλουν.

—Είναι φτωχοί οι γονείς μου, κύριε.

Σήκωσε εκείνος τους ώμους του αδιάφορα. Τι τον ένοιαζε; Έπιασε το κλάμα ο μικρός Αναστάσης ως το πρωί. Η φλόγα της ελπίδας τρεμόπαιζε στο καντηλάκι της καρδιάς του. Τη νύχτα εκείνη είδε τον αγαπημένο του Χριστό να τον ρωτάει «γιατί κλαίς»!! Πετάχτηκε χαράματα απ' το κρεβάτι, πήρε χαρτί κι άρχισε να Του γράφει ένα γράμμα:

«Χριστέ μου, με ρώτησες γιατί κλαίω. Λιώσανε τα ρούχα μου, λιώσανε τα παπούτσια μου και υποφέρω. Κρυώνω τώρα το χειμώνα. Μπαλώνω και σχίζονται. Συγχώρεσέ με που Σ' ενοχλώ. Σε προσκυνώ και Σε λατρεύω. Ο δούλος Σου, Αναστάσιος».

Έβαλε το γράμμα στο φάκελο, το σφράγισε, πήρε πάλι το μολύβι κι έγραψε: «Διά τόν Κύριον ήμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τούς οὐρανοῦς». Βγήκε στο δρόμο για το ταχυδρομείο.

- Αναστάση, για πού έτσι χαράματα; Ήταν ο κ. Θεμιστοκλής απ' το απέναντι μαγαζί.

- Για το ταχυδρομείο.

- Στάσου. Δώσε μου τα εμένα! Εκεί πάω...

Σε μια εβδομάδα ο κ. Θεμιστοκλής έστειλε ταχυδρομικό δέμα με ρούχα, παπούτσια και χρήματα. Πάνω πάνω σε μια κάρτα έγραφε: «Ο Χριστός στον Αναστάση».

Όταν μεγάλωσε ο Αναστάσης παιδιά έγινε ιερέας και πήρε το όνομα Νεκτάριος. Στη συνέχεια έγινε και επίσκοπος. Έζησε εκτός των άλλων και στην πόλη μας την Αθήνα και μάλιστα ήταν Διευθυντής στη Ριζάρειο Σχολή. Ήταν πολύ ταπεινός και με την απλότητα της ζωής του αλλά και την ταπείνωσή του έδινε παράδειγμα και στους γύρω του.

Η Εκκλησία τον τιμά στις 9 Νοεμβρίου και είναι πολύ αγαπητός και θαυματουργός Άγιος. Στην Αίγινα βρίσκεται ο μεγαλόπρεπος Ναός του.